

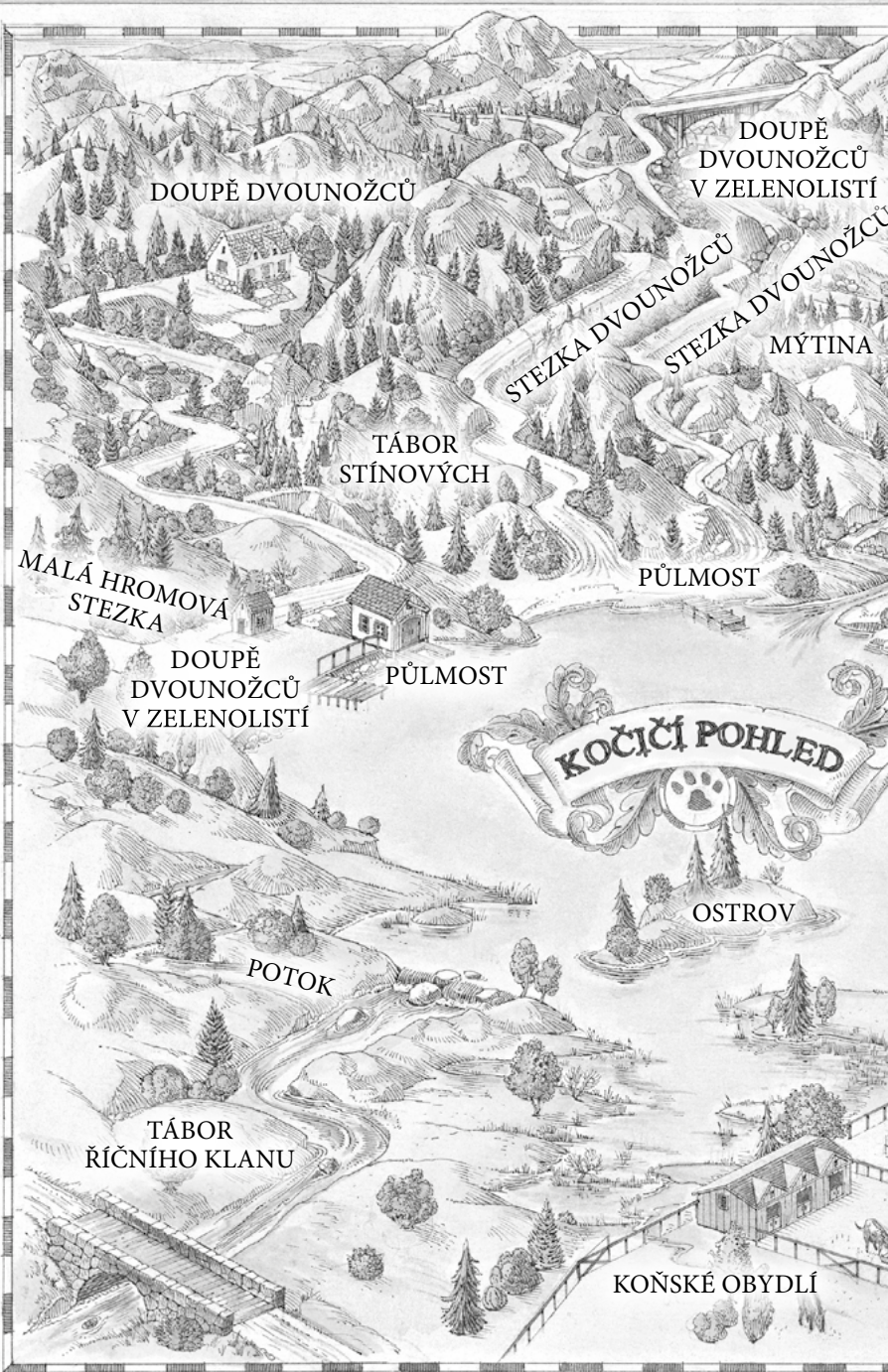
SÍLA TŘÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

TEMNÁ ŘEKA

Erin Hunterová

Albatros

DOUPĚ DVOUNOŽCŮ

DOUPĚ
DVOUNOŽCŮ
V ZELENOLISTÍ

STEZKA DVOUNOŽCŮ

STEZKA DVOUNOŽCŮ

MÝTINA

TÁBOR
STÍNOVÝCH

PŮLMOST

MALÁ HROMOVÁ
STEZKA

DOUPĚ
DVOUNOŽCŮ
V ZELENOLISTÍ

PŮLMOST

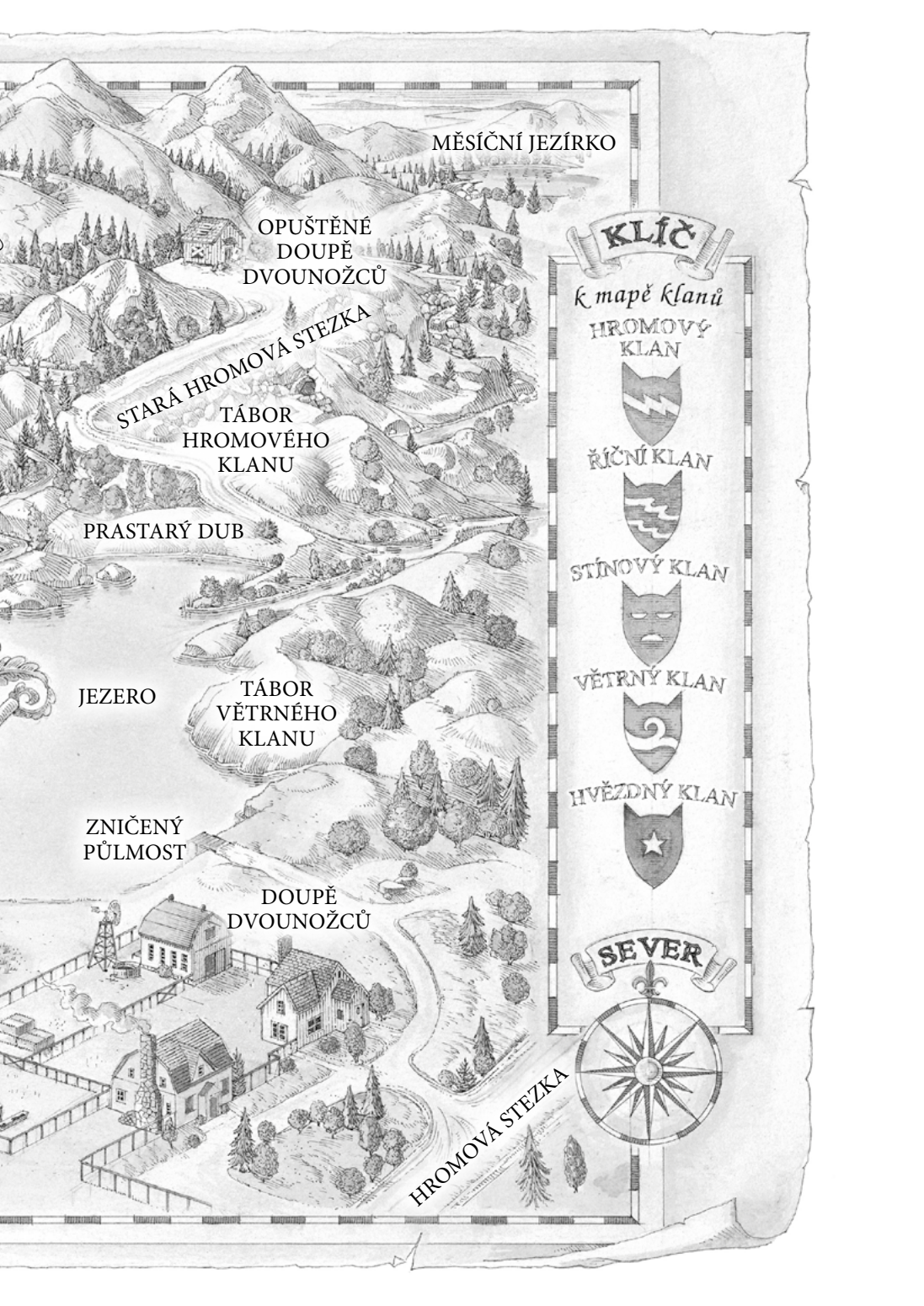
KOČIČÍ POHLED

OSTROV

POTOK

TÁBOR
ŘÍČNÍHO KLANU

KOŇSKÉ OBYDLÍ

MĚSÍČNÍ JEZÍRKO

OPUŠTĚNÉ
DOUPĚ
DVOUNOŽCŮ

STARÁ HROMOVÁ STEZKA

TÁBOR
HROMOVÉHO
KLANU

PRASTARÝ DUB

JEZERO

TÁBOR
VĚTRNÉHO
KLANU

ZNIČENÝ
PŮLMOST

DOUPĚ
DVOUNOŽCŮ

HROMOVÁ STEZKA

KLÍČ

k mapě klanů

HROMOVÝ
KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

VĚTRNÝ KLAN

HVĚZDNÝ KLAN

SEVER

Kočí válečníci

Síla tří (2) – Temná řeka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová

Kočí válečníci: Síla tří (2) – Temná řeka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SÍLA TŘÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

TEMNÁ ŘEKA

Erin Hunterová

Albatros

Pro Geof
Zvláštní poděkování patří Kate Cary

Přeložila Beata Krenželoková

Warriors: Power of Three – Dark River
© Working Partners Limited, 2008
Translation © Beata Krenželoková, 2023
Interior art © Owen Richardson, 2015
Map art © Dave Stevenson, 2015
Cover art © Owen Richardson, 2015

ISBN tištěné verze 978-80-00-07196-1
ISBN e-knihy 978-80-00-07252-4 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-07253-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-00-07251-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITEL

OHNIVÝ MĚSÍC – zrzavý kocour s ohnivým kožíškem

ZÁSTUPCE VELITELE

OSTRODRÁP – tmavě hnědý kocour s jantarovými očima

BOBULOTLAPKA – učedník

LÉČITELKA

JEZERNÍ LÍSTKA – světle hnědá mourovatá kočka
s jantarovými očima

SOJKOTLAPKA – učedník

VÁLEČNÍCI

(KOCOUREČI A KOČKY BEZ KOŤAT)

VEVERKA – tmavě zrzavá kočka se zelenými očima

PRACHOVOUS – tmavě hnědý mourovatý kocour
LÍSKOTLAPKA – učednice
BOUŘKA – světle zrzavá kočka
MEDOTLAPKA – učednice
BÍLÝ MRAK – bílý kocour s dlouhou srstí
POPELOTLAPKA – učednice
KAPRAĎ – zlatohnědý mourek
CESMÍNTLAPKA – učednice
HNĚDOUŠKA – žlutohnědá a bílá kočka s jantarovými očima
TRNODRÁP – zlatohnědý mourovatý kocour
MAKOTLAPKA – učednice
ZÁŘENKA – bílá kočka se zrzavými flíčky
ŠEDIVÁK – světle šedivý kocour s tmavšími flíčky
a tmavomodrými očima
LVÍČKOTLAPKA – učedník
PAVOUK – dlouhonohý černý kocour s hnědým bříškem
a jantarovými očima
MYŠOTLAPKA – učedník
ŘÍČKA, VE KTERÉ PLAVOU RYBY (ŘÍČKA) – hnědá, mourovatá
kočka se šedými očima, původně z Kmene
tekoucí vody
HROM – tmavě šedý kocour s jantarovými očima, původně
z Říčního klanu
BÍLÁ PERUŤ – bílá kočka se zelenými očima
BŘÍZÁK – světle hnědý mourek
ŠEDÝ PRUH – šedivý kocour s dlouhou srstí
MÍLA – stříbřitá mourka s modrými očima, bývalá domácí
kočka

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

BOBULOTLAPKA – kocourek s krémovým kožíškem

LÍSKOTLAPKA – malá šedobílá kočička

MYŠOTLAPKA – šedobílý kocourek

POPELOTLAPKA – šedá mourka

MEDOTLAPKA – světle hnědá mourovatá kočička

MAKOTLAPKA – žlutohnědá kočička

LVÍČKOTLAPKA – zlatý mourek s jantarovými očima

CESMÍNTLAPKA – černá kočička se zelenými očima

SOJKOTLAPKA – šedý mourek s modrými očima

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

KAPRADINA – světle šedivá kočka s tmavšími flíčky a světle

zelenými očima, matka Prachovousových koťat:

Ledinky (bílá kočička) a Lišáčka (ryšavý mourek)

KOPRETINA – kočka s dlouhou krémovou srstí, která žila

poblíž koňského obydlí

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy, přestal být

válečníkem kvůli špatnému zraku

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ČERNÝ MĚSÍC – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

ZÁSTUPKYNĚ VELITELE

RUDOŠKA – tmavě zrzavá kočka

LÉČITEL

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

VÁLEČNÍCI

ŽALUĐÁK – malý hnědý kocour

JEŘÁB – zrzavý kocour

BŘEČTANOTLAPKA – učednice

KOUŘONOŽKA – černý kocour

SOVÍTLAPKA – učedník

SNĚHOPÍRKA – čistě bílá kočka

MATKY

ZLATUŠKA – trojbarevná kočka se zelenýma očima, matka Tygříčka, Plamínka a Světlunky

STARŠÍ

CEDRÁK – tmavě šedý kocour

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mouroška

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

JEDNOFOUSÝ MĚSÍC – hnědý mourek

ZÁSTUPKYNĚ VELITELE

POPÍLKA – šedá kočka

LÉČITEL

HNĚDOUŠ – hnědý kocour s krátkým ocasem

POŠTOLÍTLAPKA – učedník

VÁLEČNÍCI

UCHORVÁČ – mourovatý kocour

ZAJEČÍTLAPKA – učedník

VRANIPÍRKO – tmavě šedý kocour

VŘESOTLAPKA – učednice

SOVÍFOUSEK – světle hnědý mourovatý kocour

BĚLINA – malá bílá kočka

VÁNKOTLAPKA – učedník

NOČNICE – černá kočka

LASIČÁK – zrzavý kocour s bílými tlapkami

MATKY

VŘESINA – světle šedá a bílá kočka s modrýma očima, matka

Bodlinky, Ostříčky a Vlaštovičky

STARŠÍ

SASANKA – velmi stará trojbarevná kočka

PAVOCHLUP – tmavošedý mourek

ŘÍČNÍ KLAN

VELITELKA

LEVHARTHVĚZDA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

ZÁSTUPKYNĚ VELITELKY

MLHA – šedá kočka s modrýma očima

SKVRNKOTLAPKA – učednice

LÉČITELKA

KŘÍDLENKA – zlatá mourovatá kočka

VRBOTLAPKA – učednice

VÁLEČNÍCI

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour

HRABOŠÁK – malý hnědý mourek

STŘEVLOTLAPKA – učednice

RÁKOS – černý kocour

MRŠTNOTLAPKA – učedník

MECHOVKA – trojbarevná kočka s modrýma očima

OBLÁZKOTLAPKA – učedník

BUKOCHLUP – světle hnědý kocour

VLNKOOCAS – tmavě šedý mourek

MATKY

KVĚTINA – světle šedá kočka

ŠEDOMLHA – světle šedá mourka, matka Kýcháčka a Slézinka

LEDOPÍRKA – těhotná, bílá kočka s modrýma očima

STARŠÍ

VLAŠTOVKA – tmavě mourovatá kočka

KAMENÁK – šedý kocour

KOČKY, KTERÉ NEPATŘÍ DO ŽÁDNÉHO KLANU

PIP – černobílý teriér žijící s dvounožci poblíž koňského obydlí

ÚVOD

Nad vřesovištěm se rozprostírala inkoustově černá obloha svírající v sobě chlad noci.

Vřesem se proháněl vítr, až se celý svah rozvlnil. Mezi nízkými keři se objevily kočičí siluety; kožíšky měly uhlazené větrem a proudily dolů ze svahu.

Byla mezi nimi i jedna mourovatá matka, která udržovala krok s mladým kocourkem. „Určitě jsi na to připravený?“

„Jsem,“ odpověděl jí kocourek a v měsíční záři se mu zaleskly jeho zelené oči.

„Jsi můj nejstarší, Spadlý lístku,“ šeptla kočka. „První z mých koťat, které stane před tou náročnou zkouškou.“

„Zvládnou to.“

„Je dobře vycvičený!“ ozval se zezadu hluboký hlas.

„Ani výcvik nemůže měkkou tlapku připravit na déšť!“ zabručel někdo další.

Spadlý lístek vzhlédl. „Ale nebe je čisté.“

„Cítím déšť ve větru, to ti povídám.“

Mezi ostatními kočkami to vyděšeně zašumělo.

„Nebe je bez mráčku!“ trval na svém Spadlý lístek. Vykročil z pásu vřesu a zastavil se.

Měsíc mu osvětlil zrzavobílý kožíšek. Jeho druhové se shromáždili za ním a mávali ocásky. Pod packami se mu začala země strmě svažovat. Mnoho úplňků plných větru a deště tam vymlelo vřesoviště a odneslo hlínu pryč, až zůstal jen holý kámen; zubatá stěna mezi porostem vřesu.

„Hodně štěstí, měkká tlapko!“

Spadlý lístek seskočil ze skály a lehce přistál na písčité půdě. Hned za ním sešplhala jeho matka. „Opatruj se!“

Spadlý lístek se k ní přitiskl čumáčkem. „Uvidíme se za rozbřesku,“ slíbil.

Přímo před čumáčkem se mu jako nějaká rána ve skalní stěně otevřela černá díra. Zježily se mu chlupy. Nikdy uvnitř nebyl. Do Jeskyně vstupovaly pouze vybrané kočky.

Vešel dovnitř a okamžitě ho pohltila temnota. Něco tam přece musí osvětlovat cestu! Snažil se bojovat se strachem, který se mu zmítal v hrudi jako ulovená ryba.

Tunel tě zavede do jeskyně, ozval se mu v mysli hlas jeho učitele.
Nech se vést svými fousky.

Fousky se mu zachvěly; rozpoznával jimi všechen povrch a nechal se navést do úzkého průchodu.

Najednou před sebou spatřil záři tlumeného světla. Tunel se rozvětl v jeskyni. Její klenuté stěny se třpytily v slabé měsíční záři, která dovnitř pronikala skrz díru ve stropě. Od stěn se ozvěnou neslo burácení tekoucí vody.

Řeka? V podzemí?

Spadlý lístek zíral na širokou řeku, která rozdělovala písčitou zem na dvě části. Černá voda se v šeru tlumeně třpytila.

„Spadlý lístku?“

Ozvalo se skřehotavé mňouknutí, které mladého kocoura polekalo, až nadskočil. Otočil svůj bílý čumáček, aby zjistil, kdo to promluvil. Když přimhouřil oči, uviděl na římse sedět stvoření ozářené měsíčním svitem odrážejícím se od skalní zdi.

Je to Skalák?

Jeho kožíšek vypadal jako krtčí kůže, neměl žádnou srst, až na pár chomáčů podél páteře, a jeho slepé oči byly vypouklé jako vejce. Vytasil dlouhé zahnuté drápy a položil je na holou větev, která mu ležela u pacek. Nebyla na ní žádná kůra, a dokonce i v tom šeru si Spadlý lístek všiml, že jsou na ní stopy po drápech – několik rovných čar vyrytých do bledého dřeva.

Musí to být Skalák.

„Cítím tvé překvapení,“ zaskřehotalo slepé stvoření. „Bodá mě do kožíšku jako hlodáš.“

„O-omlouvám se,“ mňoukl Spadlý lístek. „Jen jsem nečekal...“

„Nečekal jsi, že může být stará kočka tak škaredá.“

Spadlý lístek rozpačitě ztuhl. Četl mu snad Skalák myšlenky?

„Kočka potřebuje vítr a slunce, aby se jí leskl kožíšek, a dobrý lov pro obroušení drápů,“ pokračoval Skalák a hlas mu skřípal jako dva kameny o sebe. „Ale já musím zůstat nablízku našim válečnickým předkům; těm, kteří už zaujali místo pod zemí.“

„A za to ti děkujeme,“ zamumlal Spadlý lístek uctivě.

„Neděkuj mi,“ zavrčel Skalák. „Byl to osud, který jsem musel následovat. A navíc mi možná už nebudeš tak vděčný, až tvoje zasvěcení započne.“ Zatímco mluvil, přejížděl dlouhým drápem

přes čáry vyryté do holé větve. Některé škrábance protínala druhá rýha, ale ne všechny. „Ty nepřeskrtnuté linky označují kočky, které vešly do tunelů, ale ven se už nedostaly.“

Spadlý lístek zíral na tmavé díry, které číhaly na okraji jeskyně jako nějaké tlamy. Pokud nevedly na vzduch a do bezpečí, tak kde končily? „Do kterého tunelu se vydaly?“

Skalák zavrtěl hlavou. „Nemůžu ti pomoci. Aby ses stal ostrou tlapkou, musíš najít cestu ven sám. Já tě jen můžu vyslat na cestu s požehnáním tvých předků.“

„Nemůžeš mi dát alespoň nějakou radu?“

„Bez světla se budeš moct spoléhat pouze na své instinkty. Nech se jimi vést, a pokud jsou správné, budeš v bezpečí.“

„A pokud nejsou?“

„Pak zemřeš v temnotě.“

Spadlý lístek narovnal ramena. „Já neumřu.“

„Doufám,“ mňoukl Skalák. „Víš, že se do téhle jeskyně nesmíš vrátit, že ano? Musíš najít tunel, který vede zpátky na vřesoviště. Prší venku?“ zeptal se náhle.

Spadlý lístek ztuhl. Měl by se zmínit o tom náznaku ve větru, který napovídal, že by déšť mohl přijít? *Ne*. Skalák by mu mohl říct, ať se vrátí stejnou cestou, kterou přišel, a počká do dalšího dne. Už to nemohl odkládat, chtěl se stát ostrou tlapkou a chtěl to udělat hned. „Nebe je čisté,“ přísahal.

Skalák ještě jednou přešel packou přes čáry vyryté na větvi. „Tak začni.“

Spadlý lístek se zahleděl na tunel pod římsou, na které Skalák seděl. Zdál se větší než ostatní a vypadalo to, že míří vzhůru. Vzhůru na vřesoviště, nad zem? To byla ta cesta, kterou si vybere.

S bušícím srdcem přeskočil přes řeku a zamířil do hrůzostrašné temnoty.

Než se rozední, bude ze mě ostrá tlapka. Kožíšek se mu zježil. Doufám.

KAPITOLA 1

„Pozor!“ Lvíčkotlapka mrskl ocasem. „Stínoví válečníci za námi!“

Cesmíntlapka se otočila, černý kožíšek měla celý zježený. „Já se o ně postarám!“

Lvíčkotlapka se ohlédl na svého bratra. „Cítíš něco, Sojkotlapko?“

„Blíží se další válečníci!“ varoval je šedý mourek a zděšeně třeštil své slepé modré oči. „Připravte se na útok!“

„Přepadneme je, jakmile se proderou stěnou tábora!“ nařizoval Lvíčkotlapka. Trhl hlavou směrem k Cesmíntlapce. „Zvládneš ty tři?“

„Brnkačka!“ Cesmíntlapka se přetočila na záda a pak vyskočila na packy; v odpoledním svitu se jí zaleskly drápy.

Lvíčkotlapka vyběhl kupředu a přikrčil se za pichlavý pás trní. „Rychle, Sojkotlapko! Vedle mě!“

Sojkotlapka k němu doběhl a zaujal útočný postoj. „Už jsou tu!“ Vchodem proběhl dovnitř mourovatý válečník.

„Těď!“ zavřeštěl Lvíčkotlapka a vrhl se po válečníkovi. Sojkotlapka se propletl nepřítelem mezi packami. Větrelec překvapeně zabručel, zakopl a přepadl na bok. Lvíčkotlapka byl okamžitě na něm.

„Dost!“ rozeznělo se po malé mýtině Veverčino přísné mňouknutí.

Lvíčkotlapka přestal zadníma nohama bušit Ostrodrápa do zad a podíval se na svou matku, která právě spěchala dovnitř dírou v ostružinové zdi. „Ale my jsme jen předstírali, že na nás útočí Stínoví!“

Sojkotlapka se smykem zastavil. „Skoro jsme vyhráli!“

Ostrodráp se postavil a setřásl ze sebe Lvíčkotlapku. „Hezké přepadení,“ zavrňel. „Ale víte, že tady si hrát nemáte.“

Lvíčkotlapka se sesunul na zem. „Je to jediné dobré místo, kde si můžeme procvičovat nečekaný útok,“ mňoukl nevrle. Rozhlédl se po napůl dokončeném válečnickém doupěti – po stranách se tyčily ostružinové zdi. Jakmile nahoru naskládají větve, aby z nich vytvořili střechu, udělají v ostružině otvor, kterým propojí staré válečnické doupě s tímto novým.

Cesmíntlapka k nim popošla blíž a nechala své imaginární nepřátele být. „Nikomtu tu nepřekážíme,“ podotkla. Načechrala si srst proti větru. Sluneční svit v novolistí vyhnal z kotliny chlad, ale odpoledne s sebou přineslo vánek z hor, který Lvíčkotlapkovi připomněl, že od období bezlistí ještě neuběhla ani čtvrtka úplňku.

„Co kdyby se všichni učedníci rozhodli procvičovat si své bojové dovednosti tady?“ naléhala Veverka. „Stěny by se okamžitě zbourily a Brízákovo a Pruhovo úsilí by přišlo vniveč.“

„Musíme doupě rozšířit dřív, než se vy i ostatní učedníci stanete válečníky,“ dodal Ostrodráp. „Už teď je nás tam příliš.“

„No dobře, chápeme to!“ Sojkotlapka zvedl bradu. Srst měl rozčuchanou a vyčnívaly mu z ní kousky listů.

„Podívejte se na sebe!“ Veverka prudce olízla Sojkotlapku mezi oušky. „Jste celí špinaví,“ pokárala je, „a za chvíli budeme odcházet na Shromáždění.“

Lvíčkotlapka si začal čistit hrud' od prachu ze suchého listí dřív, než by to za něj udělala jeho matka.

Sojkotlapka se od Veverky odtáhl. „Zvládnou se umýt sám,“ postěžoval si.

„Nech je být,“ mňoukl Ostrodráp na svou partnerku. „Než odejdeme, tak se určitě upraví.“

„Samozřejmě že ano,“ přislíbil Lvíčkotlapka. Nehodlal dovolit, aby ho ostatní klany viděly rozcuchaného jako ježka. Bude to první Shromáždění, kterého se zúčastní všichni tři. „Těšíme se na to už věky! Že ano, Sojkotlapko?“

Sojkotlapka švihl ocasem. „No jo.“

Lvíčkotlapka si protáhl drápy. Proč musí být jeho bratr pořád tak nevrlý? Bude to jeho vůbec první Shromáždění. Musí se na něj přece těšit. O předchozí dvě přišel; poprvé to bylo za trest a podruhé proto, že musel kvůli svým léčitelským povinnostem zůstat v táboře. Lvíčkotlapka znal svého sourozence dobře na to, aby věděl, jak důležité pro něj je, aby mohl dělat to, co ostatní kočky, i navzdory své slepotě – a to zahrnovalo i účast na Shromážděních.

„Pospěšte si! Rychle ven, než si toho Ohnivý měsíc všimne!“ nařídila jim Veverka a nahnala je směrem k díře ve zdi. „Běžte si vzít něco z hromady s úlovky. Čeká vás dlouhá noc.“

Lvíčkotlapku při pomyslení na Shromáždění brněl ocásek nadšením. Už téměř cítil tu ostrovní vůni borovic.

Ale Cesmíntlapce se zaleskla v očích obava. „Doufám, že si nás ostatní klany nebudou zase dobírat. Nevíš, jestli jde i Míla? Možná by tentokrát měla zůstat v táboře.“

Když se Šedý pruh před dvěma úplňky vrátil do klanu, přivedl si s sebou novou partnerku, Mílu – domácí kočku, kterou potkal

během toho, co ho dvounožci drželi v zajetí. Vycvičil z ní válečníci a ona mu na oplátku pomohla překonat tu dlouhou a nebezpečnou cestu k jezeru při hledání jeho ztraceného klanu. Kvůli svým mazlíčkovským kořenům byla pro ostatní klany snadným terčem posměchu; a nebyla jedinou hromovou kočkou, které se posmívali za to, že se nenarodila v klanu.

„Míla se o sebe umí postarat,“ podotkla Veverka.

„A navíc se zdá, že ta soutěž všechno trochu urovnala,“ dodal Ostrodráp.

„Ale na jak dlouho?“ mňoukla Cesmíntlapka. Lvíčkotlapka věděla, že jeho sestra nebyla nikdy úplně přesvědčená o tom, že by Shromáždění za denního světla úplně vyřešilo spory mezi kočkami. Všechny čtyři klany mezi sebou přátelsky soupeřily v různých disciplínách, aby vyzkoušely své dovednosti – postavily proti sobě své učedníky a snažily se dát nedůvěru a napětí na hranicích stranou. Lvíčkotlapka si ten den ale pamatoval z jiného důvodu: Spolu s větrným učedníkem Vánkotlapkou spadli do staré jezevčí nory a téměř se udusili v písku, než je Sojkotlapka našel.

„Pořád si na něco stěžuješ,“ odfrkl si Sojkotlapka. „Je to jako žít s úzkostlivou sovou.“

„Nastalo novolistí,“ připomněla jim Veverka. „Všude je více kořisti, takže klany nebudou tak naježené.“

Cesmíntlapka se ohlédla na Sojkotlapku. „Některé kočky jsou naježené i s plným bříškem!“

„Ticho už.“ Veverka do ní dloubala čumáčkem. „Běž a nakrm se.“

„Jen říkám pravdu!“ Cesmíntlapka se vydala kupředu, ale Sojkotlapka ji předběhl. Vypískla a vrhla po něm zlostným pohledem, ale Sojkotlapka už byl v půli cesty k léčitelskému doupěti. „Štípl mě!“

Lvíčkotlapkovi zacukaly fousky. „Stínové válečníky zvládneš porazit jednou packou, ale tvůj bratr tě štípne a ty pištíš jako kotě,“ škádlil ji.

Cesmíntlapka ho svým hebkým ocáskem plácla přes čumáček. „Taky bys vypískl!“

„Nepišťím od té doby, co jsme opustili školku!“

Cesmíntlapka rošťácky přimhouřila oči. „Co kdybych tě taky štípala a uvidíme, jak odvážný skutečně jsi?“

„To mě budeš muset nejdřív chytit!“

Lvíčkotlapka vypálil pryč a Cesmíntlapka se rozběhla za ním. „Tumáš!“ Smykem se zastavil před hromadou s úlovky, a když ho Cesmíntlapka doběhla, hodil po ní myš. „Dej si radši tohle!“

Na čistě tmavomodré obloze se vznášel úplněk. Z jezera vyčníval ostrůvek, na kterém stromy zdvihaly své křehké větve ke hvězdám.

Lvíčkotlapka šel vedle Cesmíntlapky a následoval své druhy po oblázkovém břehu. Znovu se ohlédl na Sojkotlapku. Jeho bratr běžel vedle Jezerní lístky; když ucítil nějaký neznámý pach, vždy nakrčil čumáček. Jezerní lístka se sem tam otřela o jeho kožíšek, aby ho nasměrovala kolem ostrých kamenů nebo vystoupělých kořenů.

Měl by Sojkotlapku varovat před tím stromovým mostem? Byl překvapivě kluzký; Lvíčkotlapka z něj skoro spadl, když po něm přecházel poprvé.

Cesmíntlapka vedle něj mňoukla. „Bude fajn vidět zase Vrbotlapku.“

„Vrbotlapku?“ zopakoval nezaújatě. Byla pouze jedna učednice, kterou doufal, že na Shromáždění uvidí, a tou byla Vřesotlapka, krásná kočička z Větrného klanu s kouřově modrýma očima. Tiše si povzdechl.

„O čem přemýšlíš?“ dloubala do něj Cesmíntlapka. „Jsi několik úplňků daleko.“

„Ehm, nad Sojkotlapkou,“ mňoukl spěšně. „Přemýšlel jsem, jestli to přes stromový most zvládne.“

„Ať tě neslyší,“ varovala ho Cesmíntlapka.

Lvíčkotlapka najednou ucítil, jak mu dráčky zalila studená voda. Ohnivý měsíc je dovedl na bažinatý břeh na okraji území Říčního klanu. Za ním šla Bouřka a Ostrodráp s Veverkou běželi vedle Míly a Šedého pruha. Ty následovali Břízák s Prachovousem, kteří spolu šeptem mluvili. Lískotlapka poslouchala svého učitele, zatímco Bobulotlapka přebíhal ze strany na stranu a větřil mezi trsy trávy, jako by se z nich každou chvíli mohla vynořit nějaká kořist.

„Tohle je území Říčních,“ sykla Cesmíntlapka, aby mu připomněla, že lovit na území cizího klanu je zakázáno.

„Já vím,“ opáčil Bobulotlapka. „Ale dívat se můžu.“

„Pokud se budeš vážně jen dívat.“

Šedý pruh hlasitě zapředl. „Ohnivý měsíci?“ zavolal. „Zdá se, že Cesmíntlapka si brousí zuby na tvůj post velitele.“

Lvíčkotlapka se ohlédl na svou sestru. Snažil se jí tím šedý válečník jemně naznačit, ať není tak panovačná?

„Může si brousit, co chce,“ zavrnl Ohnivý měsíc pobaveně.

„Myslím, že se nemusím bát, dokud ještě trochu nepovyroste.“

„Hej!“ Cesmíntlapka se rozhořčeně naježila. „Jen jsem mu to připomínala!“

Ohnivý měsíc se zastavil u zkroucených kořenů spadlého stromu, který vytvářel most mezi břehem a ostrůvkem. Na kůře ulpívaly čerstvé pachy Větrného a Stínového klanu; už tam musejí být. Lvíčkotlapka nastražil uši. Z ostrova zaslechl tlumené mňoukání. Bouřka obratně vyskočila na strom, propletla se mezi pahýly a suky a pak seskočila na druhou stranu. Ostatní ji jeden po druhém následovali. Lvíčkotlapka ustoupil a Cesmíntlapka vyskočila za Lískotlapkou.

„Ty nejdeš, Lvíčkotlapko?“ mňoukla, zatímco se snažila udržet rovnováhu.

„Jistě že jdu,“ zasyčel na ni Lvíčkotlapka.

„Čeká, aby se ujistil, že tam nespádnou,“ mňoukl zpoza něj Sojkotlapka.

„Jen proto, že jsem tam poprvé málem taky spadl,“ vysvětlil Lvíčkotlapka rychle. „Je to ošemetné, když nevíš, kam položit packy.“

Sojkotlapka se natáhl ke změti kořenů a ohmatával si cestu packami.

„Takhle,“ mňoukla Jezerní lístka a vyskočila na kmen. „Není to moc vysoko.“

Sojkotlapka zvedl čumáček a nasál vzduch, aby posoudil, jak daleko jeho učitelka je. Pak se zadníma nohama odrazil a vyškrábal se na kmen vedle ní. Přední packy mu okamžitě podklouzly.

Lvíčkotlapkovi poskočilo srdce, když Sojkotlapka začal klouzat do boku. Jezerní lístka se k němu vrhla, ale Sojkotlapka už stihl zarýt drápy do hniající kůry a vyrovnat se – ocasem mrskal ze strany na stranu, jak se snažil nabýt rovnováhu. Sojkotlapka obešel svou učitelku a vydal se po kmeni dál. Lvíčkotlapka musel

potlačit nutkání vyskočit za ním a pomoci mu. Jezerní lístka se napjatě a tiše krčila za ním, připravená vyskočit, kdyby Sojkotlapka znovu uklouzl. Slepý učedník se krůček po krůčku sunul po mostě.

„Seskoč sem, Sojkotlapko!“ zavolala na něj z břehu na druhé straně Cesmíntlapka. „Písek je tu trochu měkký, ale čistý.“

Sojkotlapka seskočil; dopadl trochu nemotorně, ale okamžitě se narovnal.

Lvíčkotlapku zalila vlna úlevy.

„Pospěš si, Lvíčkotlapko!“

Bobulotlapka se snažil protlačit před něj. Lvíčkotlapka rychle vyskočil na kmen, aby mu zablokoval cestu, ale Bobulotlapka vyskočil nahoru hned za ním a strom se rozechvěl.

„Tak běž!“ poháněl ho Bobulotlapka.

Lvíčkotlapka cítil jeho dech na zádech. Pevně zaryl drápy do kůry a škrábal se po kmeni dál.

„Přestaň se lou...“

Učedníkovu mňouknutí se náhle proměnilo ve vyjeknutí. Lvíčkotlapka se ohlédl a uviděl, jak Bobulotlapka klouže z kmene a jeho krémový kožíšek se řítí k černé vodě.

Kapraď vypálil kupředu a popadl Bobulotlapku za zátylek. Bobulotlapka sebou trhl a zůstal viset; packami máchal ve vzduchu a pahýlem svého ocasu čeřil hladinu jezera.

„Neházej sebou,“ zabručel Kapraď skrz zaťaté zuby. Pod kožíškem se mu napínaly svaly, když Bobulotlapku tahal zpátky na kmen. „Říkal jsem ti, ať nespěcháš!“

Lvíčkotlapka zamrkal. Díky Hvězdnému klanu, že jsem to nebyl já! Otočil se zpátky a přešel zbytek cesty – byl rád, že Bobulotlapka

se za ním už tak netlačí. Z břehu k němu dovál čerstvý pach Říčního klanu; jejich hlídka nejspíš míří k jezeru. Lvíčkotlapka prolétl pohledem okraj jezera, ale neviděl po ní ani známku.

„Jsou všichni připraveni?“ zvolal Ohnivý měsíc, jakmile Lvíčkotlapka, Bobulotlapka, Kaprad' a nakonec i Šedivák konečně seskočili na písek.

Kočky přikývly. Ohnivý měsíc mávl ocasem a všichni se společně vydali mezi stromy.

Lvíčkotlapka sledoval, jak Cesmíntlapčin černý kožíšek mizí v kapradí. Packy ho svrběly nadšením, když se připravoval ke skoku za ní. Ale Sojkotlapka se nehýbal. Pouze hleděl mezi stromy. *Je snad nervózní?*

„Je to jen kapradí,“ ujišťoval ho Lvíčkotlapka. „Musíš se jím prodrat. Mýtina není daleko.“ Přiložil Sojkotlapkovi ocásek k boku a pod kožíškem ucítil bratrovy silné svaly.

„Tak pojďte, vy dva!“ Cesmíntlapka vyběhla z kapradí zpátky. „Proč tu tak postáváte?“

„Jen jsme plánovali, jak tam vejdemo.“ Sojkotlapka švihl ocasem a vydal se kupředu.

Křehké vějířovité listy kapradí škrábaly Lvíčkotlapku do čumáčku, když své sourozence následoval na mýtinu, ale pod packami cítil měkké listy nového kapradí. *Nové listy pro období novolistí.*

„Stínová a Větrná už čekají na mýtině,“ zavolala Cesmíntlapka přes rameno. „Ale Říční ještě nedorazili.“

„Jsou na cestě,“ mňoukl Lvíčkotlapka. „Cítil jsem je ze stromového mostu.“

Sojkotlapka zvedl čumáček. „Máš pravdu.“ Zacukaly mu fousky. „Ale něco je jinak...“

Lvíčkotlapka otevřel tlamičku, aby znovu nasál čerstvý pach Říčního klanu. Připadal mu stejný jako obvykle. „Nejspíš se jen přežírají rybami,“ navrhl.

„Tak ať jsme tam první.“ Cesmíntlapka zrychlila a vyřítla se z kapradí na okraj mýtiny.

Jakmile se vynořili na otevřeném prostranství, Sojkotlapka ztuhl. „Je tu vždy tolik koček?“ špitl.

Lvíčkotlapka se rozhlížel po válečnicích, učednicích a léčitelích, kterými se to na mýtině jen hemžilo. Připadalo mu to jako obyčejné Shromáždění. *Je tu Vřesotlapka?*

„Hej! Domácí kočko!“

Za Mílou uháněla kočka z Větrného klanu jménem Bělina. Její učedník, Vánkotlapka, pelášil za ní s ušima přitisknutýma k hlavě. Lvíčkotlapka vytasil drápy, připravený kočku ze svého klanu bránit.

„Ahoj, Mílo!“ Bělina se s Mílou pozdravila čumáčkem a propletla si s ní ocásek, jako by byly staré přítelkyně.

Lvíčkotlapka drápy zase zatáhl.

„Ony se znají?“ vydechla Cesmíntlapka.

Lvíčkotlapka pokrčil rameny.

Vánkotlapka zíral na svou učitelku s vytřeštěnýma očima, zatímco ona od Míly ustoupila a vřele na ni zamrkala. „Díky za toho králíka, kterého jsi nám dala během soutěže,“ zavrňela. „Umíš se dělit jako klanová kočka.“

Míla se jí uklonila. „Byl to den jako stvořený pro dělení.“

„Zdá se, že z té soutěže přece jen vzešlo něco dobrého,“ šeptla Cesmíntlapka Lvíčkotlapkovi.

Ale další větrný válečník, Uchorvác, na Mílu zíral s přimhouřenýma očima. Zjevně se mu nelíbilo, že vidí někoho ze svého klanu

mluvit s domácí kočkou. Sledovala je i Rudoška; kožíšek měla naježený a právě něco šeptala do ucha svému druhovi.

Váňkotlapka nic neřekl, jen odběhl od své učitelky a prodal se na rušnou mýtinu. Bobulotlapka s Lískotlapkou si povídaly s učedníky ze Stínového a Větrného klanu. Jakmile se k nim Váňkotlapka připojil, Lvičkotlapkovi se rozbrněl kožíšek v očekávání. Byl v té zmeti kožíšků někde i ten Vřesotlapčin, světle mourovatý?

Nikde ji neviděl.

„Proč jsi tak zklamaný?“ zeptal se Sojkotlapka.

Lvičkotlapka na něj vykulil oči. „Z-zklamaný?“ Sojkotlapka vždy dokázal nějakým podivným způsobem odhadnout, co cítí. „Nejsem zklamaný!“

„I myš na vřesovišti by slyšela, jak tvůj ocásek žuchnul na zem,“ mňoukl Sojkotlapka.

„Doufal jsem, že někoho uvidím,“ přiznal Lvičkotlapka.

Cesmíntlapka úzkostlivě trhla ušima. „Vřesotlapku?“

„No a ty chceš vidět Vrbotlapku!“ opáčil, z jejího útočného tónu se mu zježily chlupy.

„To není to samé.“

„Ale je!“ namítal Lvičkotlapka. „Jsme jen přátelé.“ Zatímco mluvil, ucítil vřele známý pach. Přes mýtinu se k němu řítila Vřesotlapka.

„Lvičkotlapko! Jsi tady!“

Lvičkotlapkovi poskočilo srdce a okamžitě se nervózně ohlédl na Sojkotlapku. Poslouchal i tlukot jeho srdce? Jako by zahrabával kořist, na které si pochutná později, vypudil své nadšení. „Ahoj, Vřesotlapko,“ mňoukl chladně.

„Nezníš moc potěšeně, že mě vidíš.“ Větrná učednice zastříhala ušima. „Snažila jsem se od posledního úplňku chovat co nejlépe, aby Vranipírko neměl žádný důvod mě nechat v táboře.“

Lvíčkotlapku zalily výčitky, že nedal své nadšení víc najevo. Pac-ky ho svrběly zlostí. Proč by se měl cítit provinile? *Je to jen přítelkyně.* „Jsem rád, že jsi přišla,“ mňoukl.

Cesmíntlapka se před něj postavila a čumáčkem se s Vřesotlapkou letmo pozdravila. „Hvězdný klan nám opět seslal skvělé počasí,“ mňoukla zdvořile.

„Přivedli jste svého bratra!“ Vřesotlapce se rozzářily oči, když si Sojkotlapky všimla. Lvíčkotlapkovi se páteří prolila žárlivost jako ledová voda. Přál si, aby nebyla u toho, když ho Sojkotlapka zachraňoval z toho propadlého jezevčího brlohu.

Byl téměř vděčný, když se na ni Sojkotlapka zostra obořil: „Nikdo mě nepřivedl! Přišel jsem se svým klanem!“

„Samozřejmě,“ mňoukla ihned Vřesotlapka. „Omlouvám se, vím, že umíš putovat o samotě. Jenom...“

„Sojkotlapko!“ Lístčino zvolání Vřesotlapku zachránilo před nemotornou omluvou. „Pojď se k nám přidat!“ volala Jezerní lístka. Seděla spolu s Hnědoušem a Obláčkem.

Lvíčkotlapka sledoval, jak se jeho bratr proplétá za ostatními léčiteli. „Sojkotlapky si nevšímej,“ mňoukl na Vřesotlapku. „Je nevrlejší než jezevec.“

„Kdo je nevrlý?“

Lvíčkotlapka se ohlédl, aby zjistil, kdo to promluvil. Srdce mu pokleslo, když spatřil, že k nim přibíhá Vánkotlapka.

„Nebudeš přece ztrácet čas tlacháním s těmihle dvěma, ne?“ Černý učedník z Větrného klanu se posadil vedle Vřesotlapky.

